

AMIK A SZÍVBŐL SZÁRMAZNAK
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. MÁRCIUS 28. - VIRÁGVASÁRNAP)

Az istentisztelet meghallgatható a
<https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesk>
vagy a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon.

Tükör: Jak 1,13-15. v.
Lekció: Lk 19,28-40. v.
Textus: 2Móz 20,17. v.
Énekek: 330/1; 251/1+6-8; 151; 357/7; 331/4-5;

OLVASMÁNY: Lukács írása szerinti evangélium 19. rész 28-40. verse: „Mintán ezeket elmondta, továbbhaladt Jeruzsálem felé. Amikor közel ért Betfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: „Menjetek a szemben fekvő faluba, és amikor beértek, találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még nem ült ember: oldjátok el, és vezesétek ide. Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: Miért oldjátok el? - mondjátok ezt: Az Úrnak van szüksége rá.” Ekkor a küldöttek elmentek, és mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik. Miközben eloldották a szamárcsikót, gazdái ezt kérdezték tőlük: „Miért oldjátok el a szamárcsikót?” Ők így feleltek: „Mert az Úrnak van szüksége rá. Azután elvezették azt Jézushoz, felsőruhájukat ráterítették a szamárcsikóra, és felültették rá Jézust. Amint ment tovább, az emberek az útra terítették felsőruhájukat. Mikor pedig már közeledett az Olaj-fák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve fennhangon dicsérni kezdte Istent mindazokért a csodákért, amelyeket láttak, és ezt kiáltották: „Áldott, a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben béke és dicsőség a magasságban!” A sokaságból néhány farizeus ezt mondta neki: „Mester, utasítsd rendre tanítványaidat!” De ő így válaszolt: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.”

Igehirdetés előtti imádság:

Dicsőség Királya, Felséges Úr Krisztus, aki uralkodol mennyen és földön! Áldunk Téged, hogy nagy király vagy. Egyedül tied minden hatalom és erő! Még ellenséged is csak annyit tehet, amennyit te megengedsz. Úr vagy az élők és úr vagy a holtak fölött. Amit szólsz, meglesz, és amit eldöntesz, azt véghez viszed. Nincs semmilyen hatalom, amely ellenállhatna Neked.

Te mégis szelíden túrsz, irgalmasan vársz arra, hogy odaforduljunk hozzád, és elismerjük dicsőséges uralmat. Köszönjük, hogy olyan nagy türelemmel vársz ránk, mert nem akarod a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen. Könyörünk, légy kegyelmes, és küldd el hozzánk Szentlelkedet, hogy a mai napon is megérthessük és el is tudjuk fogadni Igédet, szent akaratodat! Áraszd ki reánk, kérünk jószágodat, és öntözd meg szomjas lelkünket! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Mózes 2. könyve 20. rész 17. verse:

„*Ne kívánd felebarátod házát! Ne kívánd felebarátod feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, ami a felebarátodé!*”

Szeretett Testvéreim!

Évről évre megünnepeljük Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak jeruzsálemi bevonulását, amikor királynak kijáró módon ünnepelte őt a sokaság. Ünnepelték őt azokért a csodákért, amelyeket láttak. János evangéliumából tudjuk, hogy különösen is híre ment a bethániai Lázár feltámasztásának, aki már negyednapos halott volt, amikor Jézus előszólította a halálból. Az ünneplő sokaság úgy kísérte be Jeruzsálembe, és a Jeruzsálemből elébe kimenő zarándokok úgy fogadták, mint a megígért királyt, aki elhozza Isten királyi uralmát, békéjét Izrael számára.

A mi Urunk, Jézus Krisztus el is hozta Isten királyi uralmát, de nem egy nép, nem csak Izrael népe, hanem az egész világ, a világ minden népe számára.

Nagypénteki kereszthalálával megszabadított Isten örök ítéletétől, amit Isten törvénye elleni lázadásunkkal érdemeltünk ki, és húsvéti feltámadásával megadta azt a lehetőséget, hogy már most Isten királyi uralma alatt éljünk. Azért emlékezünk meg minden esztendőben az Úr Jézus Krisztus jeruzsálemi bevonulásáról, mert ez a bevonulás minden évben újra megkérdezi tőlünk: ki a szíved királya? Ki uralkodik az életeden valójában? Kinek adod a szívedet, az egész életedet?

Ha azt válaszolnád, hogy a magad ura vagy, nem engeded, hogy más uralkodjon rajtad, azt kell válaszolnom: Nincs ember, aki a maga ura lenne. Minden ember sodródik egyik vagy másik irányzattal, nézettel, indulattal, vágygal, s csak úgy a maga ura, ahogy maga ura a tigris az állatkerti kifutóban, vagy, ahogy maga ura volt az, aki a napokban meghúzta az egyiptomi vonaton a vészféket, 32 ember halálát okozva a kisiklott vonattal.

Azt teszünk, amit akarunk, mondjuk sokszor modern korunkban. De nagyon hamar kiderül, hogy még ezt is csak azért mondjuk, mert ezt sugallják nekünk. Azok sugallják ezt, akik elvakult szabadságunkat kihasználva akarnak minket beprogramozott robotokká silányítani.

Talán soha nem volt olyan nagy szükség azon elgondolkodni, hogy valójában ki irányítja az életünket? Muszáj elgondolkodnunk azon, hogy ki az életünk irányítója? Ki az életünk ura és királya?

Ebben a számvetésben segít minket a tízedik parancsolat: „*Ne kívánd felebarátod házát! Ne kívánd felebarátod feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, ami a felebarátodé!*”

Talán még soha ennyire nem építettek a világban arra az ősi, emberi tulajdonságra, hogy a szívünk mindig tele van kívánsággal. Már a bűnesetben is azzal áll elő a kígyó, hogy kívánd! Kívánd annak az egy fának a gyümölcsét, amely el van tiltva előled. És ahogy elültette a kísértő ezt a gondolatot az ember szívébe, már nem az Éden kertje összes fájáért volt hálás, amiről ehetett, hanem azt az egyet óhajtotta, amelyről nem ehetett.

Kívánd! Ne elégedj meg azzal, amit kaptál, hanem kívánd a többet, kívánd a másét, és ne nyugodj bele, ha a másiknak van, neked pedig nincs! Ezt mondják a reklámok, az egymás közötti beszélgetéseink, a kirakatok. De valójában azért mondhatják ezt, mert ott, a szívünkben, a lélek mélyén tele vagyunk kívánságokkal!

Olyan kívánságokkal, amelyekkel eltelve nem akarunk már figyelni arra: mennyi mindenért lehetünk hálásak, hanem csak arra figyelünk: mennyi minden van a másiknak, ami nekem nincs.

Hálásak lehetnénk az otthonunkért, de azon siránkozunk, hogy a másiknak jobb van. Hálásak lehetnénk a házastársunkért, de kigúvad a szemünk, romantikázik a lelkünk, mert a másiknak – úgy tűnik – jobb van. Gyönyörködhetnénk Isten ajándékaiban, amivel megajándékozott, de ehelyett zokogunk, hogy Isten miért olyan galád, hogy másnak többet adott, vagy jobbat adott. Pedig minden ajándék. Isten szeretettel meg akar ölelni, mi pedig rácsapunk a kezére, eltaszítjuk magunktól, amiért nem csak minket szeret, hanem szereti azt is, akit mi ki nem állhatunk.

Isten tudja, hogy mikor jön el az ideje, hogy megajándékozzon minket, de mi verjük magunkat a földhöz, hogy én most akarom, azonnal akarom, nem akarok várni, lássa be az Isten, hogy téved, amikor engem várni kényszerít. És azért olyan beteg sokszor a lelkünk, mert ugyan azt mondjuk, hogy Jézus a királyunk, ő az életünk ura, de valójában nem engedjük, hogy Ő vezessen, és nem fogadjuk el az ő kormányzását. Mert nem neki adjuk a vezetést, hanem a vágyainknak, a lelkünk óhajtásainak.

Valójában nem önmagával a vágyakkal van baj. Hanem azzal a lelkülettel, hogy a máséra vágyunk, a másikat irigyeljük, és nem arra vágyunk, amit Isten készített nekünk. Ugyanazt tesszük, mint Ádám és Éva az Édenkertben: Miénk lehetne az egész Éden, de nekünk az az egy kell, amire Isten azt mondta, hogy arról ne egyetek.

„Ne kívánd felebarátod házáat! ... semmit, ami a felebarátodé!”

Más ez a parancs, mint az előtte levők. Úgy tűnik, mintha összefoglalása lenne az előtte levő néhány parancsnak, azonban sokkal több egy összefoglalásnál, sokkal több egy ismétlésnél. Ennél a parancsnál is, mint már több parancsolatnál hallhattuk, némi eltérés van a Mózes 2. és 5. könyvében leírt parancsolat között. Mózes 2. könyvében inkább arról van szó, hogy ne kívánd el azt, ami a másé, Mózes 5. könyvében pedig arról, hogy ne vágyakozzál már a lelked mélyén sem a máséra.

Ez a parancsolat arra figyelmeztet, hogy ha a szívünket, az indulatainkat, a vágyainkat nem Isten akarata uralja, akkor hamarosan vétkek sora árad belőle. Már a szív mélyén, a vágyak fogantatásakor el kell dőlnie, hogy kire hallgatunk. Isten vezetésére bízunk a szívünket, vagy kivesszük az ő irányítása alól a vágyainkat, és engedjük, hogy azok sodorjanak el?

Én az ÚR vagyok a te Istened! Ne kívánd a másét!
Azt azonban, hogy mi a másé, egyedül Isten döntheti el, hiszen ő adta neki! S amit a másiknak adott, azt neki adta, ne kívánd el tőle! Nem lehet ezt a parancsolatot másként betartani, csak ha állandó beszélgetésben vagyunk Istennel: Uram, nekem

megtetszett ez vagy az, de tudom, hogy nem nekem adtad. Kérlek, vedd ki ezt a vágyat a szívedből. Csendesítsd le a sóvárgást, vedd el az irigységet!

Sok keresztyén él külsőleg tiszta életet. Nem lehet rájuk semmi rosszat mondani. Áldott, jó emberek. De vajon, ha Isten megengedné, hogy mindenki láthassa, mi van a szívedben, milyen vágyakkal, sóvárgással van tele, akkor is jó emberek látszanánk?

Több évtizeddel ezelőtt egy ifjúsági csendesnapon valaki egy idősebb lelkésznek mondta: úgy szeretnék olyan alázatos lenni, mint tiszteletes úr. Ez az idősebb lelkész azt válaszolta rá: Jaj, ha tudnád, hogy mennyi nagyravágyás, gőg és büszkeség van bennem! Csak Isten nem engedte, hogy ezek lehetőséget kapjanak a kibontakozásra. Örök példa Dávid király élete is: Istenfélő, igazságos, bátor, zsoltáros király. De amikor a palotája tetejéről meglátta a hettita Uriás feleségét fürödni, akkor nem számított neki az igazság, nem számított, hogy hány felesége van már. Teret adott a kívánságnak, megszerezte az asszonyt, s végül az asszony férjét is megölette.

A ne kívánd el a másét, ne irigyeld a másét, ne sóvárogy arra, ami másnak van, neked nincs parancsa azért olyan sürgető, mert a kívánságok el tudják venni a józan eszüket. Tudom én az eszemmel, hogy mi a helyes. Tudom, hogy Isten mit akar. Tudom, hogy mi van az Isten törvényében. De ha a kívánságnak engedek, egyre nagyobbá nő, maga alá gyűr, és elkezd egy hintajátékot: engedek egy kicsit, azután visszalépek, mert még eszembe jut Isten törvénye, még eszembe jut a józan-ság. Azután megint engedek, megint visszalépek, csak közben egyre messzebb lendül ki a hinta, egyre messzebb merészkelek. S eljön az a pillanat, amikor már szeretnék megállni, de nem tudok, míg végül a lendület kirepít a hintából, és jön a zuhanás, a bukás, a szégyen, a fájdalom.

Isten nem azt mondja, hogy ne legyenek kívánságaid! Isten nem akarja, hogy vágytalan, cél nélküli életet élj! Isten azt akarja, hogy a vágyaid, a céljaid, az óhaj-tásaid maradjanak az Ő királyi, bölcs uralma alatt.

Isten azt kéri tőlünk és azt ajánlja nekünk ebben a parancsolatban, hogy a vágyaink se szakítsanak el tőle. Maradjon ő szíved ura és királya, mert csak így maradhatunk meg abban a mederben, ahol az életünk biztonságban folyhat, szeretetben haladhat, az életet szolgálja.

Az Úr Jézus Krisztus figyelmeztet a tízedik parancsolat értelmére: *„Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznál-ságok, lopások, hamis tanúskodások és az istenkáromlások. Ezek teszik tisztátalan-ná az embert.”* (Máté 15,19-20)

Ezek teszik tisztátalanná az embert: azaz ezek tudnak eltávolítani Istentől, az Isten békéjétől és szeretetétől. Ezért parancsolja Isten: *„Ne kívánd felebarátod há-zát! ... semmit, ami a felebarátodé!”*

Én az ÚR vagyok a te Istened – ne a másiktól kívánd el, ami az övé! Ne a másikéra vágyakozz. Tőlem kérj, hozzám fordulj vágyaiddal. Velem beszélj meg azt, amire szükséged van, és tőlem fogadd el azt, amit adok, s azt is, amit nem adok meg. Ne a másik emberéhez, a másik lehetőségeihez hasonlítsd a sorsod, hanem velem beszélj meg életutadat!

A tegnapi ószövetségi napi igében olvastunk arról, hogy a pusztai vándorlás idején Isten megítélte a választott nép hálátlan siránkozását. De a köztük lévő gyülevész nép újra siránkozni kezdett sorsa miatt, és ebbe a siránkozásba belerángatta Izrael fiait is.

A *ne kívánd* parancsa arra figyelmeztet, hogy Isten gyermekeit is el tudja kedvetleníteni, magával tudja sodorni a lelkükbe, szívkükbe beengedett gyülevész kívánság. És ahelyett, hogy megköszönnék azt, ami van, és hálával örülnék annak, ami van, folyamatosan sötétnek látjuk a világot amiatt, amit éppen Isten most nem adott meg. Milyen sokan vannak, akiknek az élete, a pillanatnyi helyzete irigylésre méltó, de ők maguk mégis tele vannak panasszal, keserűséggel, mert nem kapják meg azt, amire éppen vágnak. Vajon meddig fogja túrni Isten a hálátlan zúgolódásukat?

Újra mondom: nem baj az, ha vannak vágyaink és kívánságaink! De engedjük, hogy ezeknek Isten legyen az Ura, Krisztus legyen a királya! Mert csak az Isten és emberek iránti szeretetben kerülhetnek helyére még a vágyaink, az elképzelt kívánságaink is!

Három bibliai idézettel fejezem be most a parancsolat magyarázatát. Adja meg Isten a Szentlelke által, hogy vágyaink, kívánságaink, óhajtásaink ura és gazdája Jézus Krisztus legyen, az uraknak Ura és királyoknak Királya!

„Az ÚR minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit.” (Zsolt 25,10)

„Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt. Mert azt, hogy ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne kívánd, és minden más parancsolatot ez az ige foglalja össze: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése.” (Róm 13,8-10)

„A parancs célja pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és képmutatás nélküli hitből fakadó szeretet.” (1Tim 1,5)

A Krisztus királyi uralma alól kivont kívánságaink, vágyaink boldogtalanná, sötétté teszik a lelkünket.

De ha Krisztus a lelkünk, a vágyaink ura és királya, akkor a szeretet ragyogása fog betölteni! Úgy legyen! Ámen!

Imádkozzunk!

Köszönjük Istenünk, hogy emberré teremtettél minket! Áldunk Téged, hogy adtál önálló értelmet, érző szívet, jövőbe tekintő szemeket, vágyakra is képes lelket nekünk! Köszönjük Neked mindazt, amivel megajándékoztál itt, a földön!

Megvalljuk előtted, mennyei Atyánk, hogy nehéz nekünk az életünket a Te jószágodhoz, szentségedhez, igazságodhoz mérni. Ezért fogadjuk még ajándékaidat is olyan nehezen! Hiszen a másik emberhez, mások sorsához mérjük magunkat, ezért nem tudunk hálásak lenni előtted!

Sőt megvalljuk, hogy a nálunk rosszabb helyzetben levőket észre sem vesszük, amikor kívánságainkat soroljuk, hanem csak a jobb helyzetben lévőkre, a boldogabbakra nézünk. Bocsásd meg, hogy éppen azért nem tudunk boldogok lenni, mert nem tudunk hálásak lenni sem.

Most arra kérünk újra, hogy légy a szívünk királya! Légy az életünk ura és megváltója! Segíts Szentlelkeddel, hogy a vágyainkat, óhajtásainkat is át tudjuk neked adni, hatalmad alá tudjuk rendelni. Teljes szívünkben Téged akarunk szeretni! De megvalljuk, még ez sem megy a Te segítséged nélkül!

Urunk, békességre, biztonságra, nyugalomra vágyunk. De a járvány, a betegség, a halál lehetősége rátelepedett az életünkre, és lelkünk megfáradt a kényszerű élet sok terhe alatt.

Imádkozunk mindazokért, akik már összeroppantak a lelki terhek, a bizonytalanság, kilátástalanság nyomása alatt. Imádkozunk a fájdalommal küszködőkért, a levegő után kapkodókért, a gyötrelmükben sóhajtozókért, a lélegeztető gépen szenvedőkért.

Imádkozunk a küzdelemben, a sok szenvedés hallásában, látásában kimerült orvosokért, ápolókért, mentősökért, egészségügyi dolgozókért. Kérünk, gyógyítsd az ő lelküket, gyógyítsd az ő életüket!

Imádkozunk a gyászoló családokért. Különösen is könyörgünk a gyászban járó keresztyén testvéreinkért, és azokért a gyülekezetekért, akik tagjaikat, presbiteriket, lelkipásztoraikat siratják. Urunk, kérünk, küldj munkásokat a te aratásodba, és add, hogy a hazahívott szolgálattevők helyére istenfélő, alázatos, hozzád hűséges szolgálattevők állhassanak!

Könyörgünk, mentsd meg az emberiséget az agresszív és sokat romboló vírusvariánsoktól. Te megteheted, hogy kiszoruljanak a sokat ártó variánsok egy szeledebb varián gyors terjedése által. Kérünk, vess véget a járványnak!

Imádkozunk a kimerült vezetőkért, akik nap mint nap küzdenek az országunkért és a népekért. Kérünk, segítsd meg őket, és vigyázz rájuk, hogy ne rontsanak, hanem Lelked által megfontolt bölcsességgel dolgozhassanak! Áld meg őket, és tedd eredményessé a munkájukat!

Atyánk, kérünk, küldd el Szentlelkedet népünkre, hogy kereszthalálod és fel-támadásod ünnepére készülve mind többen meglássák: mit tettél értünk, mit adtál nekünk Szent Fiadban, Jézus Krisztusban. Tégy bennünket Krisztust imádó, előtte szívből hódoló, szent néppé, akinek akaratát, döntéseit is Te vezeted!

Légy a mi népünknek is királya, ura, hogy megszentelődjünk és áldott népként áldássá váljunk a világban! Ámen